

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Małgorzata Winkler-Galicka

Sławomir Jęksa

3 Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

4 przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Jarosława Lewickiego

5 po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2022 r.

sprawy **A. G.**

oskarżonego z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

6 od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 27 lipca 2021 r., sygn. akt III K 220/21

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Sławomir Jęksa Hanna Bartkowiak Małgorzata Winkler-Galicka

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1151/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 27 lipca 2021 r., sygn. akt III K 220/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż oskarżony:</p> <ul style="list-style-type: none"> - działał wspólnie i w porozumieniu z H. L., podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony wszedł w porozumienie z ww. przed popełnieniem przestępstwa bądź w jego trakcie, w szczególności co do zaboru rzeczy należącej do pokrzywdzonego w celu jej przywłaszczenia, - działając z zamiarem bezpośrednim uderzał pokrzywdzonego A. S. w celu przywłaszczenia należącej do niego rzeczy, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, iż to sprawca H. L. dokonał zaboru rzeczy należącej do pokrzywdzonego, nie wchodząc przed dokonaniem przestępstwa (bądź w jego trakcie) w porozumienie w tym zakresie z oskarżonym A. G., zaś z materiału dowodowego wynika, iż uderzenia, których dokonał A. G. były motywowane innymi względami niż chęć dokonania zaboru rzeczy celem jej przywłaszczenia, <p>które to błędy mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, gdyż w konsekwencji doprowadziły do niewłaściwego zastosowania prawa</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	materialnego, tj. art. 280 § 1 kk, gdyż czyn spenalizowany w przytoczonym artykule do swojego popełnienia wymaga, aby sprawca działał z zamiarem bezpośrednim, ukierunkowanym na określony cel, którym jest zamiar przywłaszczenia rzeczy.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Okręgowy po kontrolnym zapoznaniu się z materiałem dowodowym sprawie i prześledzeniu procesu wnioskowania Sądu Rejonowego odnośnie wiarygodności i przydatności poszczególnych dowodów do odtworzenia przebiegu inkryminowanego zdarzenia nie dostrzegł żadnych uchybień. Warto przy tym zauważyć, że również skarżący nie miał żadnych zastrzeżeń odnośnie oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji. Uwzględniwszy to wszystko organ odwoławczy nie dostrzegł potrzeby ingerencji w ten element procedowania Sądu meriti.</p> <p>Kluczowym zagadnieniem wymagającym zbadania przez Sąd II instancji było zweryfikowanie, czy Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił, że A. G. przy popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa działał wspólnie i w porozumieniu z H. L. i towarzyszył mu przy osądzanym zachowaniu zamiar przywłaszczenia mienia stanowiącego własność pokrzywdzonego A. S.. Przed przedstawieniem stanowiska Sądu odwoławczego we wspomnianej kwestii konieczne było poczynienie pewnych rozważań teoretycznych tłumaczących istotę</p>		

współsprawstwa. Warto rozpocząć od podania, iż w przypadku współdziałania kilku sprawców, nie jest konieczne, aby każdy ze współsprawców realizował samodzielnie (i w pełni) wszystkie znamiona ustawowe czynu zabronionego. Istota współsprawstwa w zasadzie sprowadza się do wykonania czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z inną osobą (osobami), przy czym każda z tych osób odgrywa istotną rolę w realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego. Konstruktywnymi elementami współsprawstwa są: od strony podmiotowej – porozumienie dotyczące wspólnego wykonania określonego czynu, od strony przedmiotowej – wspólne wykonanie czynu zabronionego. Po spełnieniu warunku podmiotowego, możliwe jest przyjęcie popełnienia czynu zabronionego w ramach współsprawstwa nawet wówczas, gdy współdziałający nie realizuje swoim zachowaniem nawet części znamion czynu zabronionego, o ile wykonywane przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. Charakteryzując stronę podmiotową współsprawstwa porozumienie stanowi więc konstytutywny element tegoż współsprawstwa, wyznaczający subiektywne granice odpowiedzialności karnej. Decydujący dla odpowiedzialności jest zakres porozumienia, które obejmuje całość akcji przestępnej i spaja poszczególnych współdziałających w jedność. Jednakże ważnym jest, iż działanie wspólnie i w porozumieniu nie ogranicza się do takich sytuacji, gdy wszystkie elementy i przebieg podjętego działania wynikają z uprzedniego uzgodnienia

między współdziałającymi, lecz mieści w sobie również takie działania, których podjęcie dyktuje, czy wymusza dynamiczny rozwój wydarzeń, o ile postawa współdziałającego nie dostarczy podstaw do przyjęcia, iż nie akceptuje on działań niezgodzonych, wykraczających poza zakres wstępnego porozumienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2020 r., sygn. akt IV KK 453/20, Legalis nr 2521438; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2020 r., sygn. akt II KK 8/19, Legalis nr 2591826; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa 29619, Legalis nr 2540216).

Mając na uwadze wszystko powyższe, Sąd odwoławczy nie dostrzegł żadnych nieprawidłowości w ustaleniu przez organ I instancji, że A. G. swoim zachowaniem z dnia 12 września 2020 r. wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i przy popełnieniu tego czynu zabronionego działał wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą – H. L.. Zgodzić się można było z obrońcą oskarżonego jedynie w tej części, w jakiej podkreślał, iż ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynikało by współoskarżeni wcześniej uzgodnili, że dokonają rozboju na osobie A. S. i planowali oni zabór należącego do niego mienia. Podkreślić jednak należy, iż Sąd I instancji wcale nie przyjął by w taki właśnie sposób miało zostać zawiązane pomiędzy sprawcami porozumienie wymagane dla uznania ich działania jako współsprawstwa. Sąd Rejonowy ustalił, że zamiar dokonania zaboru mienia pokrzywdzonego wystąpił u A. G. i H. L. w trakcie bicia

pokrzywdzonego, tj. uderzania go pięściami po twarzy i kopania go w klatkę piersiową, co logicznie uzasadnił następującym zaraz po tym żądaniem wydania saszetki. Nie ulega wątpliwości, że inkryminowane zdarzenie miało dynamiczny przebieg i nie ma odpowiednich dowodów by podważać zapewnienia apelującego wskazujące na to, że początkowo żaden z oskarżonych nie miał zamiaru przywłaszczenia mienia należącego do A. S. i atak jaki przypuścili na pokrzywdzonego w jego wstępnej fazie miał na celu danie pokrzywdzonemu nauki za rzekome kłamstwo. Nie miał już jednak racji obrońca twierdząc, że u A. G. w dalszym przebiegu osądzanego zdarzenia nie pojawił się zamiar przywłaszczenia rzeczy. Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego, ze zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności zeznań A. S. i wiarygodnej części zeznań A. R. wynikało co innego. Mianowicie, że w trakcie przebiegu wydarzeń z dnia 12 września 2020 r., w czasie gdy obaj oskarżeni bili pokrzywdzonego, w sposób spontaniczny, milczący (per facta concludenta) zrodził się u nich zamiar przywłaszczenia mienia A. S., w postaci zapiętej w pasie saszetki. Faktem jest, że to H. L., a nie A. G., zażądał od pokrzywdzonego oddania saszetki i to właśnie ten oskarżony wyszarpnął ją A. S.. Nie wyłącza to jednak odpowiedzialności karnej stojącego obok oskarżonego A. G. za czyn przestępczy kwalifikowany z art. 280 § 1 kk. Nie można bowiem ignorować przy dokonywaniu prawnokarnej oceny zachowania tego podsądnego, że A. G. w żaden sposób nie sprzeciwił się żądaniu H. L. wydania przez pokrzywdzonego saszetki i nie zareagował na skuteczną próbę

wyrwania jej A. S.. Podkreślić przy tym trzeba, że oskarżeni razem bili pokrzywdzonego, znajdując się obok siebie, a więc A. G. doskonale słyszał i widział jak zachowywał się jego kompan oraz czego zażądał od pokrzywdzonego. Nic nie stało więc na przeszkodzie by wyłączył się od dalszego udziału w przestępstwie w chwili kiedy H. L. nakazał A. S. wydanie saszetki. Oskarżony nic takiego jednak nie uczynił i jeszcze przez chwilę kontynuował zadawanie ciosów pokrzywdzonemu. Ponadto oskarżony po odebraniu mienia pokrzywdzonego przez H. L. razem z tym podsądnym i ich znajomą A. R., oddalił się z miejsca zdarzenia. Co więcej kolejnego już dnia, A. G. w lombardzie przy ul. (...) w P. zostawił, stanowiący własność pokrzywdzonego, telefon komórkowy marki P. składając przy zawieraniu przedwstępnej umowy sprzedaży oświadczenie, że przedmiot sprzedaży jest wyłącznie jego własnością, nie pochodzi z przestępstwa, nie ma innych wad prawnych i nie mają do niego praw osoby trzecie (k. 34). Nadmienić trzeba przy tym, że naiwne i całkiem niewiarygodne były zapewnienia oskarżonego A. G. jakoby otrzymał ten telefon od H. L. nie wiedząc skąd wspomniana rzecz pochodzi i pozostawiając telefon w lombardzie zrealizował jedynie prośbę kolegi. Poza tym nie można przemilczeć, że oskarżony A. G. w swoich wyjaśnieniach negował nawet to aby brał udział w pobiciu pokrzywdzonego. Również analiza wyjaśnień drugiego z podsądnych H. L. nie dawała podstaw by podważać dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne. Wyjaśnienia te były mocno zachowawcze, osłaniające lecz znamienne jest stwierdzenie tego podsądnego z

rozprawy w dniu 21 czerwca 2021 r., że nie kwestionuje tego co ustalił w akcie oskarżenia prokurator. W efekcie czego H. L. dobrowolnie poddał się karze za zarzucany mu występki rozboju popełniony wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą (wyrok skazujący w sprawie o sygn. III K 262/21 z dnia 26 lipca 2021 r. (k. 338-339). Wszystko to interpretowane łącznie daje wystarczające podstawy dla stwierdzenia, że również A. G. (a nie jedynie H. L.) stosując wobec pokrzywdzonego przemoc w postaci kopania i uderzania rękoma po całym ciele działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym przywłaszczenia rzeczy należących do A. S.. Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwalał na uznanie, iż jedynym celem tego podsądnego było danie nauczki A. S. za kłamstwo, zwłaszcza że, o czym już wyżej wspomniano, oskarżony w ogóle negował udział w pobiciu. Tego typu sugestie apelującego nie zasługiwały na aprobatę organu odwoławczego jako niepoparte dowodowo i niewiarygodne. Stanowiły one jedynie nieudaną próbę zbudowania linii obrony oskarżonego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą a także, iż oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki P. (...) o wartości 50 zł, inhalator o wartości 100 zł oraz pieniądze w kwocie 50 zł na szkodę A. S., a w konsekwencji zmianę kwalifikacji prawnej czynu i wymierzenie oskarżonemu kary

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Zgromadzony materiał dowodowy (w części ocenionej jako wiarygodny) dawał wystarczające podstawy dla uznania, że A. G. przy dokonaniu zarzucanego mu przestępstwa działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, a także, iż oskarżony brał świadomy udział w zaborze w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego o wartości 50 zł, inhalatora o wartości 100 zł oraz pieniędzy w kwocie 50 zł na szkodę A. S.. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w tej części zostały w pełni zaaprobowane przez organ odwoławczy, natomiast przeciwne wskazania obrońcy podsądnego oceniono jako nieuzasadnione i nie bazujące na zasługujących na wiarygodność dowodach. Wobec tego nie było powodów do jakiegokolwiek ingerencji przez Sąd Okręgowy w treść zaskarżonego orzeczenia, w szczególności w sposób wnioskowany w apelacji.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego A. G., jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd II instancji ocenił przy tym z urzędu, że również orzeczenie o karze jest wyważone, sprawiedliwe i nie razi surowością. Oskarżony odpowiadał za przestępstwo przeciwko mieniu (rozbój) oraz życiu i zdrowiu (dotkliwe pobicie) popełnione w warunkach multirecydywy, co stanowiło okoliczność do nadzwyczajnego obligatoryjnego obostrzenia kary. Wobec tego kara 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności, zatem zbliżona do minimum (2 lata i 1 miesiąc pozbawienia wolności), przy uwzględnieniu licznych okoliczności obciążających dostrzeżonych już przez Sąd I instancji, absolutnie nie była rażąco surowa. Warto zaznaczyć, iż apelujący we wniesionym środku odwoławczym nie wyrażał żadnych zastrzeżeń do wymiaru kary orzeczonej A. G. za czyn w przypisanej mu kwalifikacji.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p></p>	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca z urzędu oskarżonego A. G. – adw. A. K. wniósł w środku odwoławczym o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Obrońca podtrzymał wspomniany wniosek na rozprawie apelacyjnej. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie co do zasady. Wysokość kosztów adwokata została zaś ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18).</p>
4.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego A. G. z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierzył mu opłaty za II instancję. Należało tu bowiem uwzględnić trudną sytuację materialną w/wym. Oskarżony nie posiada majątku, ani żadnych oszczędności, obecnie jest pozbawiony wolności odbywając karę w innej sprawie. Ponadto w perspektywie ma odbycie kary pozbawienia wolności z zaskarżonego wyroku, co długofalowo ograniczy jego możliwości zarobkowe. Sąd Okręgowy uznał zatem, że zapłata należności z tytułu kosztów sądowych stanowiłaby dla oskarżonego nadmierną uciążliwość.</p>

7. PODPIS

Sławomir Jęksa Hanna Bartkowiak Małgorzata Winkler-Galicka